

Gospodarske stvari.

Opazka o pripravljanju sadjevca ali tolkle.

Ker je sedaj baš čas, ko se začenja tolkla delati, najdejo naj še moje besede v «Slov. Gospodarju» primeren prostor. Doma sem iz Slov. goric in v mladih letih ne vem kolikokrat ali očetu pomagal toklo delati, ali pa jo sam delal; torej vem, kako se v teh krajih pripravlja. Tekom let pa me je osoda zanesla na Koroško in me po mesec dni puščala ondi, kjer sem se kaj rad potikal po kmečkih hišah. Tukaj se je navadno ponujal sadjevec, ali reči moram, kjer sem ga pil, bil je izvrsten, tako dober, da ga na Štajerskem še nisem pil takšnega. Ali je bil mlad, ali star, vsak je bil čist in blagega in plemenitega okusa kakor vino. Sicer pa je koroški sadjevec tako na glasu, da mi ni še treba zadržati, da je bil dober. Na Štajerskem ni nikjer niti približno takega sadjevca kakor na Koroškem povsod! To je v meni vzbudilo radovednost, zakaj je koroški sadjevec tako izvrsten. Videl sem, da imajo iste sadne vrste, kakor pri nas; torej more vzrok biti le v našem pripravljanju. In prašal vsem tega in onega kmeta, kako dela tolklo, prašal sem jih gotovo dvajset, in vsi so mi jednako odgovorili. Rekli so: «Mi čakamo, da je sadje popolnoma zrelo; takšno poberejo, a vse, kar je gnilo izločimo, kajti sadje za tolklo mora biti zdravo. Kar je gnilo, ali nekoliko gnilo, dajemo svinjam. Zdravo sadje stolčemo in iztisnemo. Vode ne sme niti kapljice zraven priti. Nato sode tako napolnimo tako, da mošt pri vretju lahko drože izmeče. Ko je sod malo navan, zopet dolijemo, in to tako dolgo, dokler mošt vre in se vse nesnage ne iznebi; konečno se pretoči v dobre sode. Med letom je le treba pridno gledati, da sode niso navani in mošt po dvakrat pretočiti.

To postopanje je naravno in tako pristo in pametno, kakor le kaj. Tako tudi na Štajerskem vsak lahko dela, če hoče, in imel bode izvrsten sadjevec. Gotovo je, da imajo pri nas na Štajerskem za pridelovanje dobrega sadjevca premalo skrbi. Nekdaj je bilo tukaj vina po nekod skoro več nego vode, in ljudje so tolklo zaničevali. Če se je delavec v vinogradu ali kje bodi prinesla za žejo tolkla, je vrč ostal poln, in drugi dan niso več prišli, pač pa te raztrobili kot skopuha. Tedaj ko ljudje za tolklo niso marali, se tudi ni nikdo potrudil, da bi dobro tolklo naredil. Sedaj pa je vse drugače. Med tem je Bog ljudi naučil, tolklo piti, in ta jim gre sedaj bolje v slast, nego svoje dni vino. Znano je, da je delavec težko dobiti; ali če delavske pomoči prosi gospodar, o kojem se ve, da ima tolklo, se mu delavec sladko namuzne ter rad obljudi. Torej ljudje sedaj znajo tolklo piti, ali bogme, ne znajo je delati. Delajo jo po stari nemarni navadi, in tolkla je neprijetnega okusa, kalna in se ne drži dolgo.

Izkustvo je zanesljiva učiteljica; ubogajmo jo, kadar nam je v gotovo korist!

Sejmi. Dne 10. sept. pri Sv. Lenartu v Slov. goricah, v Rušah, Poljčanah, Mariboru. Dne 12. v Šmarju pri Jelšah, Loki, v Šent Petru pri Gornji Radgoni, v Rušah. Dne 14. v Ivniku, Rogatcu, pri Sv. Ani na Krembergu, v Imenem. Dne 15. v Arnožu, v Turniščah, Dobovi in Stolah. Dne 17. v Poljčanah, v Brežicah.

Dopisi.

Z Murskega polja. (K shodu slovenskih visokošolcev.) Ni me kmalu kateri spis napolnil s tako žalostjo, kakor zadnji: «Nadobudna mladež!» Tako se mi krči srce, da komaj pišem. Zeni svōji še praviti nočem, kaj me skeli, jokala bi se

noč in dan. Kajti sama imava dečka v gimnaziji, daleč od doma, in le malokedaj prideva do njega, on malokedaj do nas. V počitnicah seveda pride domov, ali tedaj se s tovariši rad razvedruje, česar mu ni braniti. Odkar je od doma, živi pod vplivom tujih ljudi. To je hudo, zelo hudo za stariše, ki jim je vzgoja otrokova mar. Najbolje sem se bal, da dečko v mestu izgubi vero, tisto vero, katero sem mu doma tako varoval, da bi raje vedel, da bi mi toča vse pobila, ali da bi mi hiša zgorela, ali da bi mi dečko umrl, nego pa da mi začne zaničevati, kar je sveto nam doma, ali da mi začne dvomiti nad tem, kar nas uči sv. cerkev. In sedaj sem se prepričal, da moj strah ni bil prazen. Mladeniči, ki pravijo: «Mi krščanske podlage nočemo!» in so stari 19 let ali nekaj prek, taki mladeniči gotovo uže na gimnaziji niso bili v dobri koži; in v takih društvu prihaja mi dečko. Sicer pa je mladenič, ki je navedene besede izustil in so oni, ki so mu navdušeno pritrjevali, Slovenci, torej bržkone sinovi pobožnih starišev. Ravno takšen utegne moj dečko postati. Toliko se trudim, toliko si odtrgujem, in na zadnje izgubi vero in bode nezadovoljen. Bože moj!

Ne zamerite g. urednik, da čutim v prvi vrsti kot oče; ali gotovo čutim bolest tudi kot narodnjak. V razumništvu stavimo mi, ki se po ves dan ubijamo po polju, vso nado na boljšo bodočnost. Ali do takega razumništva, ki je uže v nežni dobi zastrupljeno po nevernosti, jaz nimam zaupanja, nimajo pa ga tudi moji sosede, kolikor jih poznam. Kajti, kdor nima vere, na tega se ni zanašati; kdor ima srce, da zaničuje, kar je najdražje materi in očetu, ta je slab človek; kdor ni veren, tudi ni naroden, ali vsaj zanesljiva narodnost njegova ni. In ti ljudje hočejo nas kmete učiti, to se pravi, hočejo še svojim lastnim starišem in bratom in sestram vzeti vero, vzeti najdražje, kar imajo menda v zahvalo! Ubogi narod slovenski, ali kupa tvojega trpljenja še ni polna? Toliko je vže prišlo črez te, in trdno si stal kakor Triglav, in naj se pride črez te, ne bojim se, da boš tudi v prihodnje stal kakor skala, ali če se ti bode izpodkopala vera, potem se bodeš rano pogreznil v prepad preteklosti. In to najhuje, kar nas more zadeti, bi naj prišlo črez nas po lastnih otrokih!

Nazadnje še eno misel. Čemu so se visokošolci zbrali? Sami pravijo, kakor je iz poročil posneti, da se organizujejo ter združijo v društvo »Sava«, kojemu je glavni namen, da v počitnicah slovensko ljudstvo poučuje. Poučevati hočejo ljudstvo s predavanji, mladeniči, katerih znanje je še tako nesigurno in pomankljivo, da so sami ob tem izgubili jedino modrost, ki obstoji v tem, da človek neskončnega Boga vedno bolje in bolje spoznava ter mu je ponižno podvržen. Dragi mladeniči! Sami se učite, sedaj je čas za to; sedaj še od vas ne terjamo sadu. Bodite marljivi, kolikor vam je moči; pred vsem pa, če vam je res mar, da našemu narodu kedaj koristite, iščite, česar ste izgubili, iščite zopet krščanstva!

Praga. (Katoliški shod.) Glavno češko mesto Praga, katera si s ponosom prisvaja priimek »zlata Praga« kot spomin na davno pretečene slavne dneve, v katerih so se češki kralji in češki plemenitaši res vsi v zlatu v njej lesketali, se še zdaj rada pokazuje v slavnostnem oblačlu. Vršijo se skoro vsako leto v Pragi razne razstave, shodi in slovesnosti, v katerih se vselej kaže narodna zavednost in narodno navdušenje češkega ljudstva. Pa v katoliškem, v verskem oziru vlada v Pragi že od davnih časov neka mlačnost, in neke posledice krivoverskih naukov M. J. Husa se ne dajo tajiti. Tem bolj so razveselila srce vsakega katoličana minoli dnevi katoliškega shoda v Pragi, s katerimi se bo, daj mili Bog, tudi v katoliškem oziru, začela nova doba verskega prebujenja in katoliškega napredka, zlata doba, kakor je bil v zgodovini češki imenovan čas Karola IV., v katerem je še v Pragi vladal

katoliški verski duh. Ta katoliški shod vršil se je v dnevih med 22. in 25. avgustom v Pragi. Bil je to drugi splošni shod češko-slovanskih katoličanov. Vdeležba je bila boljša nego se je dalo pričakovati. Nad tri tisoč katoliških mož in žen izmed vseh stanov je bilo zbranih, iz vseh dežel češke kronovine, iz Češkega, Moravskega in Šlezkega. Se-ve da je bilo zbranih največ duhovnikov okoli svojih prečastitih nadpastirjev. Pa tudi veliko katoliških plemenitašev, profesorjev, veliko učiteljev in učiteljic, kmetov in delavcev je bilo navzočih. Krasen je bil pogled na ogromno, krasno okinčano dvorano na žofinskem otoku, katera je bila zelo napolnjena. V tej dvorani se vršijo navadno samo sijajni plesi in druge zabave in zborovanja.

Tem bolj imenitno se je tistokrat lesketal nad slavnostnim odrom veliki sveti križ, večno zmagovalno znamenje vernih katoličanov. Pod križem je bila ponižno položena kraljeva krona sv. Venčeslava, okoli nje pa kipi svetega očeta in cesarja in tri grbi čeških dežel. Jako pomenljivo je ta kinč odra naznanjal namen shoda: razvneti in utrditi katoliško prepričanje, katoliška načela, in tako povisati ljubezen do svetega očeta in presvitelega cesarja in korist in blagor češkega naroda in avstrijske domovine. Gotovo je to najboljši način obhajati letošnji dvojni jubilej. Med zbranim občinstvom videlo se je že pred otvorjenjem shoda veliko navdušenja, in v slavnostni tihoti čakalo je vse početka. (Dalje prih.)

Od Kapele. Kaj ne, gospod urednik, ljudi, kateri so slovenskega rodu, a se pozneje sramujejo slovenske narodnosti in jezika ter se prištevajo Nemcem, imenuje Vaš list nemškutarje ali nemčurje. Glejte, take ljudi ima tudi Kapela, torej tudi ona ima nemčurje. Pred kratkim so naši nemčurji zopet pokazali, da še živijo. Dne 25. avg. napravilo je nemško učiteljsko društvo iz Radgone izlet k nam v divno Kapelo. V tem bi ne bilo nič napačnega, ako bi se smelo misliti, da je krasota našega kraja izvabila k nam tuj narod iz mestnih zidin. Toda izlet se je izvršil k nam vsled drugega vzroka.

Izletelo je društvo semkaj, ker prebiva tu izdajica naroda. Dotičnik sam dokazuje, da je v istini tak. Evo dokaza. Priredila se je tu narodna veselica, biser veselic, pri koji so se odlikovali s trudom v ljubezni do naroda domači diletanti. Petje in tamburanje je bilo tako, da ga ne najdeš kmalu drugje! Razvedrilo nas je, ko smo slišali, kako so navzoči zastopani narodi o tem sodili rekoč: «Ne bi mislili, da so Slovenci tako mnogostransko izobraženi!» Efekt bil je torej res sijajen! Pa kdo se je odlikoval z nenavzočnostjo? Dva gospoda! Prvi je zgoraj imenovani in drugi njegov petolizec! Ta dva so slovenski stariši v čisto slovenskem kraju slovensko govoriti učili in sedaj? Sedaj, le čuj milo nam slovensko ljudstvo, sedaj se sramujeta svojega naroda in sta, čujte, čujte! nemčurja. Sramujmo se i mi, da jih imamo tukaj. Ali četudi nista bila navzoča, navzoče Slovence bi to malo brigalo. Sedaj pa o priliki prihoda nemškega društva sta še le vzbudila našo pozornost. Povpraševali smo se 25. avgusta popoldne radovedno: «Kaj pa to pomeni, to cviljenje, to vriskanje, to krokanje, to streljanje pri jasnem nebu, ki prihaja iz tistega brega?» Smejali smo se na vse grlo, ko smo v odgovor dobili: «Gospod, kateremu se ni zdelo vredno krajcarja žrtvovati za lastni narod, žrtvuje danes drage volje vino ptujcem in smodnik!»

Zraven njega se je repentačil mladi bahač, njegov petolizec, ki je došel nedavno v Kapelo, koji pa vživa občeno preziranje inteligencije kapelske vsled neznačajnosti v občevanju. Oklenil se je sedaj tega gospoda, čez katerega se je sosebo surovo širokoustil — začetkoma svojega bivanja tukaj. Sedaj pa pri vinu, kojega mu radodarno ta daje, zabavlja ž njim čez svoj narod, čez kolege in bližnje. Prav kakor mlad fantalin! Na

taka djanja in na tako «pokvašenega» človeka sme ponosen biti le oni, kateremu mi poštene, značajni kapelski sorojaki kličemo: Sramujte se!

Vojnik. Dne 30. avg. smo imeli v Vojniku dan krika in nemira. Povod kričanju je dal otvorjenje nove nemške šole, v kateri se vzreja kuga za celo župnijo. Naj zve tudi širni svet, kako se je to zgodilo. Že na predvečer naredijo bakljado in gredo najprvo k Stallnerju, da ga spravijo s svojim heilanjem spat. To bojda pomeni beseda »heil«. Neka dekla namreč jo je prvokrat slišala in začudeno vprašala: »Zakaj pa kričijo Vojniški nemškutarji vedno haj, haj? Tako jaz pravim, kedar kokoši spat spravljam.« Od Stallnerja gre druhal med divjim krikom nad tržane. In kdo je kričal in svetil z bakljami v pozni noči? Bili so nemški šolarji, ki so zraven strahovito hajlali in ki bi boljše storili, ako bi si sami sebi malo posvetili v svoje temne in prazne glavce. Tako torej Nemci vzgajajo otroke! Šolarje že učijo kričanja, narodnega sovražstva in pa ponočevanja! Kolikokrat se matere jokajo, ker njih otroci, ko zapusté šolo, ponoči ne ostanejo doma, temveč se v slabih tovaršijah klatijo okoli! Glejte v Vojniki se že pa šolarji uče pogubonosnega ponočevanja!

In dalje. Ali Stallner kot župan in poslanec res ne pozna nobene postave, ker je imel popolnoma političen govor v šoli pred otroci? Njegov govor bi bil za kako politično društvo, a ne za šolsko sobano, ker govori o narodnih nasprotnikih in vedno premleva blaženo nemško omiko! Torej v Vojniku se že otrokom v šoli od merodajnih oseb ubija v glavo narodno sovražstvo! Moric, Moric, kako daleč se? In tak govor poslušaj tudi okr. glavar celjski?!

Popoldne pa so vlekli uboge otroke v gozd na hrib k Marijini cerkvi, da bi se otroci tam popolnoma pohujšali in se dejansko naučili nemških kričačev in izdajalskih prusakov pogubonosne nemške omike pod izdajalsko nemško zastavo! Tam so kričali in vpili pijani nemškutarški trški capini, da se je razlegalo daleč okrog. In v tako druhal pridejo zdaj ubogi otroci. Ni čuda, ako med njo popolnoma zdivjajo, kakor se je zgodilo tukaj. Klici: »Heil und Sieg!« so kar gromeli iz hriba. Nekateri so bojda celo pristavljali: »Und die Slovenen auf den Strick.« Slovenem pa se je v jednomer želelo in kličalo: »pereat« t. j. poginejo naj! In tega so se otroci kmalu naučili tako, da so to pesmico zvečer, ko so se vračali iz hriba, na ves glas žvergoleli in da izdajalskega heilanja ni bilo ne konca ne kraja. Heil und Sieg torej že znajo vpiti otroci nemške šole, če jih pa vprašaš po molitvi, vedno modro molčijo.

Pa še druge reči so se godile na gori. Otroci so celo plesali, kar poroča celjska »vahtarca«. Niso pa plesala samo dunajska dekleta, kakor pravi »vahtarčin« dopisun, temveč plesali so tudi vojniški šolarji n. pr. A. T., P. G., A. J., M. Z., itd. Res zgodaj začnejo hoditi vojniški nemški šolarji na ples, ki je prava kuga za mladino! Katehet jim v cerkvi in šoli ples odsvetuje, otroci pa gredo pod učiteljevim nadzorstvom in izpolnijo katehetov opomin s tem, da plešejo! Kam se bomo prišli?!

Dalje gotovo vsak prizna, da je pijančevanje pogubonosno za družine in narode. Pa tudi v tem se že vadijo mlečnozobi šolarji nemške šole! Celjska »vahtarca« sicer pravi, da so otrokom dali nenevarne pijače. Pa najbrž so se natakariji zmotili in niso zajemali iz pravega sode, v katerem je bila nenevarna pijača za otroke. Kajti otroci so bili večinoma vsi pijani ne veselja, temveč vina in piva. Domu grede so merili cesto po celi svoji širokosti ter padali in se valjali v cestnem prahu, da je bilo kaj. Priča tega je razven drugih tudi nek gospod, ki je otroke miril in spravljaj v red, in priča tega so mnogi nemški gostje, ki so se peljali od šolske slovesnosti proti Celju. Tako tedaj je v Voj-

niku postala nemška šola učilnica strasti, mesto da bi blažila srce.

Slovesnost na Marijini gori se je nehala s prusaško izdajsko pesmijo: »Die Wacht am Rhein,« katero so tulili in rjuli, da je bilo kaj. Toliko za danes. Vse to nam kaže, v čem obstoji blažena nemška omika, katero naj razširja Vojniška nemška šola. Narodno sovražstvo, ponočevanje, ples, pijančevanje! Ljubček moj, kaj pa še hočeš več! Slovenski stariši, ki imate svoje otroke na nemški šoli, odprite vendar enkrat svoje oči, in pomislite kaj bode iz Vaših otrok, ko bodo odrasli. Koliko britkih solz Vas bode enkrat stala Vaša kratkovidnost, ko bodo Vaši otroci ponočnjaki, ko bodo Vaši sinovi pijanci in Vaše hčere plesalke, ki bodo hodile po krčmah Vam na žalost, sebi pa v pogubo!

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knez in škof) bodo danes 8. sept. maševali in propovedovali v cerkvi č. solskih sester v Mariboru.

(Volilski shod.) Za nedeljo 11. septembra t. l. sklicuje državni in deželni poslanec gospod J. Žičkar, volilski shod v Dobrno. To je letos že 20 shod, na katerem poroča marljivi poslanec volilcem o razmerah v državnem in deželnem zboru.

(Iz Ljutomer.) Konceptni praktikant dr. Stipantschitsch se je preselil od nas v Celje. Da za njim ljutomerski Slovenci ne žalujemo, bo nam vsakdo rad verjel, ako povemo, da sta mu ob slovesu pela slavo znani dr. Namesnigg in učitelj Voller. Na njegovo mesto pride konceptni praktikant Zoffal.

(Slovenecem marenberskega okraja.) Prihodnjo nedeljo, 18. septembra bo Ciril-Metodova podružnica za marenbersko okolico priredila v Vuhredu veselico v proslavo cesarjevega jubileja. Že sedaj opozarjamo vrlo slovensko ljudstvo ob slovensko-nemški meji, da se vdeleži veselice v obilnem številu. A pričakujemo tudi, da se bodo rodoljubi iz drugih krajev odzvali v obilici našemu vabilu. Slovenci, na mejo se je ozirati!

(Zaplenjenje.) Naša zadnja številka je bila zaplenjena zavoljo članka »Gospod Zoff« in zavoljo kratke opombe o gospodu Zoffu med raznimi stvarmi. Nič ne de, mi bomo kar naravnost izročili podatke o postopanju gospoda nasproti slovenskim strankam našemu uplivnemu državnemu poslancu gospodu J. Žičkarju, da on na pristojnem mestu pove, česar mi nismo smeli. Za resnico vseh dogodkov, ki smo jih v članku »Gosp. Zoff« navedli, imamo mnogo zanesljivih prič. Za izvenštajarske čitatelje našega lista še nam je treba opomniti, da je gospod Zoff vodja okrajnega glavarstva v Slovegradcu. Za naše državne poslance pa konstatiramo, da bi Slovenci okrajnega glavarstva slovegradskega postali jako ozlovoljeni, ako bi postal kedaj gospod Zoff njihov okrajni glavar.

(Iz Kamensčaka pri Ljutomeru.) Za novo šolsko poslopje je podaril g. Jožef Slavič posestnik na Kamensčaku, pol pluga zemljišča. S tem činom je naredil konec dolgoletnemu ravsju in kavsu med občinami zaradi prostora za to poslopje.

(Svinčniki družbe sv. Cirila in Metoda.) Od prijateljske strani smo dobili o tej važni zadevi sledeče zanimive vrstice: Svinčnike v korist družbe sv. Cirila in Metoda je izdelala, kakor naznanja njih lastnik, gospod J. Bonač, trgovec v Ljubljani, nemška tvrdka L. C. Hardmuth na Dunaju. Slovenci povdarjamo pri vsaki priliki slovensko vzajemnost v političnem oziru, zato pa moramo tudi poznati slovensko vzajemnost v gospodarskem oziru. Slovenci ljubimo pred vsem česki narod, od katerega pričakujemo, da bo ta narod pred vsemi drugimi

nas zatirane Slovence branil in podpiral. In tu moram pripomniti, da je tvrdka in tovarna za svinčnike L. C. Hardmuth jedna največjih škoditeljev Čehov. L. Hardmuth ima podružnično tovarno v mestu Budejovice. Že dolgo se bojujejo Čehi za to mesto, kjer dozday vlada manjšina nasprotnikov nad Čehi, pa dozday je bilo vse zastoj. Kaj je temu vzrok? Veletržstvo, ki se nahaja v nemških rokah. Ali bi bilo mogoče, da bi mogla n. pr. tvrdka L. Hardmuth v Budejovicah toliko žrtvovati na korist Nemcev v Budejovicah, če ne bi te tvrdke tudi našinci podpirali? Gospod Bonač, kot trgovec, bi bil lahko zvedel, da je v Budejovicah prva narodna češka tovarna za svinčnike, katere izdelki, kakor sem videl, bi gotovo vsakega izmed nas zadovoljili. V Pragi obstoji društvo pod imenom »Narodni podnik«, to je »narodno podjetje«. To društvo ima svoje tovarne, kakor je ista za svinčnike v Budejovicah. To društvo proizvaja vsake vrste svinčnike, peresa, držala, pošne pečate, gumi i. t. d. Ker mislim, da bom ustregel kakšnemu podjetniku, ki bi hotel v korist družbe sv. Cirila in Metoda naše slovensko blago nam ponujati, zato pridenem naslov tega češkega društva: »Narodni podnik obchodní a průmyslový v Praze II., Školská ulica 26.« Gospodu Bonaču pa sedaj brzo pokupimo že naročene svinčnike, potem pa zahtevajmo, da nas kmalu razveseli s slovenskimi izdelki!

(Narodna zavednost.) Ruški krajni šolski svet je sklenil v svoji zadnji seji enoglasno slovensko uradovati. Vsa čast vrlim Rušanom! Slovensčina napreduje, nemščina se umika proti g. Pintariču, kjer je bojda: »Das deutsche Viertel.«

(Zlata poroka.) V Špitaliču sta obhajala 5. t. m. Mihael Zidanšek in Terezija Zidanšek, roj. Pajek, zlato poroko. Njih sin je č. g. Jože Zidanšek, profesor bogoslovja v Mariboru. Poročaj ju je materin brat, kanonik dr. Jožef Pajek. Še na mnoga leta!

(Iz Št. Petra v savinjski dolini.) Javni shod, ki ga je priredilo »Slov. katol. delavsko društvo v Žalcu« dne 4. t. m. v Št. Petru v savinjski dolini obnesel se je prav izvrstno. Gospod državni poslanec J. Žičkar opisoval nam je na drobno in jako razumljivo delovanje državnega zbora, na kar se mu je izreklo popolno zaupanje. Č. g. J. M. Kržišnik govoril je prav praktično, zakaj in kako da propada kmetski stan. Nadalje je omenil, kako bi se naj kmetu pomagalo. — Ker pa od sedanje vlade nimamo dosti pričakovati, pomagati si moramo sami in sicer, da se združujemo, to je, da si ustanovljamo kmetске zadrüge. Če bi tisti denar, ki ga sedaj tuji prekupci in židovi spravljajo v svoj žep, shranili sami, bilo bi nam to v veliko pomoč. Potem ne bi mogli židovi in tuji prekupci se mastiti z našimi piščanci in pečenkami, kakor delajo sedaj. — Poglejmo le sedaj ob trgatvi hmelja. V naši savinjski dolini je vse polno tujih prekupcev. To ne sme več biti, to se mora nehati, in to se tudi prav lahko zgodi, če se združimo, to je da si vstanovimo kmetске zadrüge. Na delo toraj! Začeti se mora. Gospod J. Kregar iz Ljubljane govoril je še o združenju krščansko socijalnih društev in nas prijazno povabil na dne 17. in 18. t. m. v belo Ljubljano na že znane slavnosti. — Stavile so se tudi resolucije o slovenskem vseučilišču in nadsodišču v Ljubljani ter o podržavljenju policije v Celju. Vse tri resolucije bile so navdušeno vsprejete.

(Iz Šentilja) nam pišejo: Nenevarno lepa je bila zadnja cesarska slavnost naše (šolske) mladine, ki se je vršila 31. avgusta. Mladina je ne bo pozabila svoj živi dan ne. Pa tudi vsem drugim, ki so se je vdeležili, bo ostala v najboljšem spominu. Da se je tako dobro sestavil in izvedel načrt, gre hvala velecenjenemu učiteljstvu. Otroci so mu delali z lepim, vzglednim obnašanjem s petjem in dobrim deklamovanjem vso čast. Za pogoščenje otrok se je zahvaliti župniku Matiji Klemeni, dobrotnici šolske mladine